

АКВАРЕЛИ ПАВЛА ПОПОВИЋА

САЛОН ХОТЕЛА „ТЕРМАЛ“, МАТАРУШКА БАЊА
19—31. ЈАН. 1982.

Павле Поповић је већ годинама присутан у ликовној јавности уљима претежно апстрактних форми, затамњеног, уздржаног колорита.

Овога пута, ненадано, излаже аквареле настале углавном током претходне године. Та потреба да са штафелајем крене из тесног, импровизованог атељеа у свежину и олојну влагу реке, причинила је радост сликару неухватљивим тренутком стваралачког заноса што је својствено овој техници, а нама, посматрачима продуженим доживљајем те ефемерне лепоте.

Уколико се могућности ове технике досегну и технолошки коректно и зналачки примене, пред сликарем се отвара свет чудесних сензација чије хаотичне и необуздане излизе мора опрезно обуздавати. Управо та критична, гранична тачка, када лепота у својој интензивности и раскоши прети поплавом слатког савршенства, неодољиве допаљивости, не сме се ни додирнути.

Поповићеви акварели, настали свакако у веома инспиративним околностима и тренуцима, врло су одређени, означени сликарским особеним поимањем природе. Он је тихо, латано опсервира. Загледан у брдовите пределе Србије бележи време свечано и тихо међу згуснутим крошњама воћњака. Мотив брда која се нижу, пењу, обрушавају или благо таласају, превасходан је. Јутра од прамена измаглице над водом Ибра, на његовим обалама носе дах свежине, али остају у хлатној гами уздржане, смирене перцепције. Путовање у кумановске пределе доживљај је расветљен интензивнијим сјајем и топлином југа. Ретке мртве природе и апстрактне фор-

ме не налазе адекватан израз у овој техници што свакако сугерира и познавање ауторових остварења у уљу.

Неуобичајен је и особен сликарев поступак. Његов потез, одраз инспиративног заноса и пре свега уметникове природе, лаган је и миран. Широка четка, богато натољена, оставља за собом велике влажне плохе уредно слагане на белој, празној површини. И мада бележи тако кратке, готово неухватљиве временске трептаје, сликарев поступак успешно сугерира трајање и надасве мир обојен хладним, свечаним тоном.

Третирана површина је засињена бојом. Зелено-плаве, сиве плохе често се преклапају, понекад једна у другој разливају. Сасвим ретко остављени процеп беле површине папира унесе светлост, титрај, неочекивани звук.

Колористичко опредељење доследно је спроведено у хладном регистру зеленог, ређе плавог, понекад сивог, суморног тона. Акценти топлог, ретки, неочекивани, имају стога пуни звук и моћ да разведе, оплеме-не.

Танка, готово сува четка на богато навлаженим, бојеним површинама, брзим, вештим потезом сугерира пртеж; на њему се не инсистира, али он доприноси оснажењу композиционе схеме и сугестивности скице изабраног пејсажа. Фина игра по теза уз крајњу уздржаност колорита граде неутрално небеско пространство у позадини.

Без амбиције да овековечи природу у њеним менама, само са скромном жељом да је у неком тренутку њеног даивања с радошћу осети, Павле Поповић нам открива своју сензативну, стишану, уздржану поетику.